

Παναγιώτης Μαυροειδής

Διανύουμε την «**τρίτη φάση**» μετά το βαρύ πλήγμα στο εργατικό κίνημα με την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» το **1989-90**.

Η «**πρώτη φάση**» αυτού του ιστορικού κύκλου σφραγίστηκε από την καταθλιπτική κυριαρχία της «**αποκομμουνιστικοποίησης**» και ρητής άρνησης της κομμουνιστικής στρατηγικής.

Μειοψηφικά ρεύματα αντιστάθηκαν σε αυτήν την τάση, χωρίς ωστόσο να μένουν αλώβητα από την ηγεμονία της. Κυριάρχησε στις προσπάθειές τους η **εμβάθυνση της κριτικής** του καπιταλισμού. Η ανάπτυξη **μαζικού κινήματος** με ανατρεπτικά χαρακτηριστικά, αποτέλεσε το κύριο πεδίο παρέμβασης. Δεν έλειπε η **αναζήτηση στη θεωρία**, αλλά αφορούσε κυρίως την αναγκαία κριτική επανεξέταση για τις αιτίες των στρεβλώσεων και λιγότερο την ανάπτυξή της. Στο ζήτημα της οργάνωσης, η πίεση για «**χαλαρές**» **οργανώσεις** και «οριζόντια» διασύνδεση, δεν αντανakλούσε μόνο την ανάγκη οριοθέτησης από το γραφειοκρατικό συγκεντρωτισμό, αλλά και την τάση προς χαλαρές πολιτικές, θεωρητικές και κοινωνικές **δεσμεύσεις** των αγωνιστών.

Στη «**δεύτερη φάση**» της μετά το 1990 εποχής αρχίζουν να σχηματοποιούνται «**απαντήσεις**».

Είναι η **περίοδος της «υπαρκτής αριστεράς**». Από τον **ΣΥΡΙΖΑ** και τους **Ποδέμους**, ως τον **Κόρμπιν**, τον **Σάντερς** και τις αριστερές κυβερνήσεις στη **Λατινική Αμερική**, η «μίνι πρόταση εξουσίας» μέσω της κυβερνητικής διαχείρισης παρουσιάζεται, με μικρές ή/και μεγάλες διαφορές, ως η εναλλακτική λύση και ο εύκολος και σύντομος δρόμος προς τη λύση του κοινωνικού ζητήματος.

Το πρόγραμμα της υπαρκτής αριστεράς είναι γεμάτο από αναφορές σε δημοκρατία, οικολογία, αλληλεγγύη, κοινωνικές μεταρρυθμίσεις και βέβαια στο κίνημα.

Το δίλημμα «επανάσταση ή μεταρρύθμιση» από την πλειοψηφία των διανοουμένων κηρύσσεται **άγονο** και μάλιστα συχνά με επιλεκτική μαρξιστική τεκμηρίωση.

Το κυρίαρχο στοιχείο είναι ένα νέο κοινωνικό και πολιτικό υπόδειγμα μέσω μιας άλλης μοιρασιάς στον πλούτο με **παρέμβαση στο πεδίο της διανομής**.

Πρόκειται για την «Αγία Τριάδα»: **καπιταλισμός στην παραγωγή, ταξική ουδετερότητα του κράτους και αριστερό πρόσημο στην κυβέρνηση**.

για ένα σύγχρονο
πρόγραμμα και κόμμα
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

Η δεύτερη τάση σε αυτή τη φάση είναι η **επάνοδος του ιστορικού κομμουνιστικού ρεφορμισμού**, με την επιστροφή στον **άγονο κλασικισμό** σε ότι αφορά την θεωρία και περισσότερο από ποτέ στην αναπόληση και αναφορά στον «**υπαρκτό σοσιαλισμό**», ως ένα κάποιο αποκούμπι.

Η τρίτη τάση αφορά τα αντικαπιταλιστικά ρεύματα στα οποία ωριμάζει η ανάγκη της ενοποίησης πέραν της αντικαπιταλιστικής κριτικής και μαχητικής κινηματικής παρέμβασης σε μια **αντικαπιταλιστική πολιτική** στη βάση μετώπων και αντίστοιχου **αντικαπιταλιστικού ανατρεπτικού προγράμματος** πάλης.

Από την ANΤΑΡΣΥΑ και το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα στη Γαλλία, ως το PSOL στην μακρινή Βραζιλία, με χρονικές υστερήσεις ή επικαλύψεις, καταγράφεται η ίδια τάση. Η

πλευρά του κομμουνιστικού προτάγματος είναι παρούσα, αλλά **υποβαθμισμένη**.

Σήμερα, μέσα από ένα αρνητικό σπινάλ εξελίξεων, μπαίνουμε σε μια «**τρίτη φάση**».

Όπου να προλάβουμε να δούμε τι σημαίνει η στροφή αλλά **Τραμπ**, διαπιστώνουμε ότι ο **Μπολσονάρου** είναι ακόμη πιο επικίνδυνος και αποκρουστικός από τον Τραμπ, με ένα απόλυτο νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα ανοιχτών αγορών, καταλήστευσης των πάντων, με δικτατορικές μορφές επιβολής του.

Πολλοί κάνουν λόγο για **φασιστικό νεοφιλελευθερισμό**.

Εμείς μιλάμε για μια **νέα εποχή ολοκληρωτικού, καθολικού, υπεραντιδραστικού σε όλες τις πτυχές του καπιταλισμού**, που βρίσκεται πλέον στην πιο ώριμη φάση του.

Στο πλαίσιο αυτό, της μειωμένης κερδοφορίας, της έντασης του καπιταλιστικού ανταγωνισμού, της στροφής προς την υποβάθμιση της εργατικής τάξης ακόμη και κάτω από το βιολογικό της όριο, η πεποίθηση για κοινωνική ανάσα και αριστερή αναλαμπή στο πλαίσιο του υποδείγματος της «υπαρκτής αριστεράς», καθίσταται **η πλέον άγονη ουτοπία και αυταπάτη όλων των εποχών**. Η «λύση» της υποχωρεί, με επιστροφή όχι της δεξιάς γενικά, αλλά μιας **νέας δεξιάς**, συχνά ακροδεξιάς ή/και νεοφασιστικής.

Αλλά και στα υπόλοιπα ρεύματα εντός της αριστεράς εξαντλούνται πλέον τα πολιτικά καύσιμα της προηγούμενης φάσης. Η μετάβαση στη νέα εποχή δεν γίνεται σε ανέφελο περιβάλλον ενδοοικογενειακής αριστερής συζήτησης με τη συνήθη φλυαρία, άγονη φιλονικία και νωχελικότητα. Είναι ένα περιβάλλον καπιταλιστικής κρίσης, φτώχειας, μαζικής μετανάστευσης, πολέμου και προσφυγιάς, μεγάλης περιστολής της δημοκρατίας, μεγάλης ανησυχίας, ακόμη και τρόμου.

Παρά την υπεραντιδραστική στροφή που συχνά περιγράφουμε με αναφορές στον Τραμπ, την άνοδο της ακροδεξιάς, τους ακρονεοφιλελεύθερους τύπου Μακρόν κλπ. δεν έχουμε δει την ακόμη πιο **μεγάλη τομή** που έρχεται στο πεδίο της πολιτικής διαχείρισης, της δημοκρατίας και της εξέλιξης στο χαρακτήρα του αστικού κράτους.

Η μεγάλη εικόνα είναι ότι ενώ η δεξιά/αστική πολιτική ριζοσπαστικοποιείται ταχύτατα - και πάλι κλασικά παραδείγματα οι ΗΠΑ, η Βραζιλία, αλλά και η Τουρκία - δε συμβαίνει το ίδιο με την αριστερή/εργατική και κομμουνιστική πολιτική.

Εδώ λοιπόν ακριβώς, στο πλαίσιο αυτής της τρίτης φάσης, είναι που τοποθετείται η

πρόταση της Προγραμματικής Διακήρυξης του NAP.

Ποια είναι η κεντρική ιδέα;

Μια αποφασιστική στροφή, ένα άλμα **από** τη συνολική αντικαπιταλιστική κριτική και αντικαπιταλιστική «άμεση» πολιτική πρόταση, όχι με κατάργησή τους αλλά με την ωρίμανσή τους, **στη** θετική τους ολοκλήρωση, δηλαδή σε μια νέα κομμουνιστική στρατηγική ως καθολική απάντηση στην εποχή μας. Όχι ως αφηρημένη αναφορά στο μέλλον, αλλά με την τοποθέτηση της κομμουνιστικής εργατικής πολιτικής στο κέντρο της πολιτικής παρέμβασης της επαναστατικής αριστεράς.

Τέσσερα θεμελιώδη θέματα διαμορφώνουν το πεδίο συζήτησης:

Ποιος είναι ο σύγχρονος καπιταλιστικός κόσμος;

Ποια η δυνατότητα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης και ποιος κομμουνισμός στην εποχή μας;

Με ποια επαναστατική τακτική φτάνουμε στην επανάσταση και πως μπορούμε να φανταστούμε την τελευταία;

Ποιο υποκείμενο και ειδικότερα ποιο κομμουνιστικό κόμμα στην εποχή μας;

Αυτά είναι ορισμένα από τα ερωτήματα στα οποία επικεντρώνεται η συζήτηση στην προγραμματική συνδιάσκεψη του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση που ξεκινά την Παρασκευή.

πηγή: ΠΡΙΝ